

Яли гоститѣ, наяли се, поблагодарили и легнали да спятъ. А сутриньта рано се вдигнали и заминали за Търново.

Като ги изпратилъ, дѣдо Софроний тръгналъ да обиди манастирската стока. Когато отишелъ задъ манастира при кочинитѣ и погледналъ шопаритѣ, що да види. Ушитѣ и опашкитѣ на всички шопари — изрѣзани.

Изтичалъ той да съобщи това чудо на братята и да ги попита, кой е можалъ да стори това.

Дуньо тогава излѣзълъ отъ готварницата и рекълъ :

— Ние съ Пѣйчо ги изрѣзахме. Съ тѣхъ нагостихме снощи гоститѣ. Клинь чорба на турцитѣ сварихме. Нали снощи, дѣдо, ти обещахъ, че ще ги нахраня, безъ да заколя нито едно добиче, и ще ги нагостя съ гостба, дето не сж яли, нито нѣкога ще ядатъ. Та нагостихъ ги

снощи азъ съ свински уши и опашки, та да ме помнятъ, и самиятъ Мохамедъ да имъ завиди.

Че като се залюлѣлъ отъ смѣхъ добриятъ дѣдо Софроний. Закискали се и калугеритѣ.

— Ами какъ не квикна нито единъ шопаръ, бе Дунчо? — смѣйки се питалъ дѣдо Софроний.

— За тази работа ще питашъ Пѣйчовитѣ ржчища. Малее, като цигански клещи сж! Ама отъ найголѣмитѣ. Той ги стискаше за зурлитѣ, азъ имъ рѣжехъ ушитѣ.

*

Маялъ се Тусунъ бей два деня при търновския паша и на третия день се върналъ въ Елена. Още сжщия день той повикалъ своя готвачъ Еминъ ага и му рекълъ :

— Днесъ, Еминъ ага, ще ми направишъ клинь чорба.

Еминъ ага опулилъ очи.